

Наутрѣ, ето ти Стоенча пакъ при тѣхъ. Заловихъ си пакъ играхъ; и като наста-
нъ врѣме да обѣдовать Иванчо и Донка
сѣдихъ едно до друго и ядахъ твърдѣ
сладко, каквото имъ бѣше дала майка имъ.
Стоенчо сѣдеше срѣщу тѣхъ, гледаше зе-
мѣтъ, и щипаше трѣвицѣтъ. Майката,
като ся услуша и не чу дѣцата да си
джуверкатъ както другъ пѣтъ, погледнѣ и
видѣ, че двѣтъ, нейнытъ дѣца, ядѣтъ, а
Стоенчо подсмѣрча на странъ. Е, що е то-
ва, сынко, или днесъ не давате на Сто-
енча да яде? Това не правите добрѣ.
Сега и азъ щѣ вы накажъ. Това рече
и извади отъ торбичкѣтъ мекъ хлѣбъ и
прѣсно сырянѣе та посочи къмъ Стоенча.
Азъ бѣхъ приготвила това и за трима ви,
рече тя, като ся обърнѣ къмъ Иванча и
Донкѣ, но като сте така себелюбивѣ, се-
га ще го изяде само Стоенчо. Това из-
дума и даде сырянѣето и хлѣбътъ на Сто-
енча. Иванчо и Донка ся засрамахъ, а
Стоенчо взе хлѣбътъ и сырянѣето съ бла-
годаренѣе и тозъ часъ си отиде.

Видишь ли, мале, продума Иванчо, щомъ